

бива посрѣщната отъ Михайловитѣ власти още на границата, плѣнена и отведена въ Зайчарѣ. И всичко туй става въпрѣки факта, че войводата на тази чета, Иеремий Петровъ Българовъ отъ Ломъ, служилъ въ сръбската войска, е билъ посоченъ за неинъ водачъ отъ сръбския воененъ министъръ полковникъ Блазнавацъ¹⁾.

Общата участъ сполегява и българската легия въ Българградъ, която по силата на едно съглашение между князъ Михаила, отъ една страна, и Раковски и Каравеловъ, отъ друга, е трѣбвало да навлѣзе веднага въ прѣдѣлитѣ на турско, щомъ сърбитѣ обявятъ война по поводъ на нѣкакви сръбски пасища, заети отъ турцитѣ. Легията е носѣла войнишко облъкло и се е състояла отъ 800—900 души. Но сърбитѣ уреждатъ по дипломатически редъ въпроса, легията имъ става излишна и тѣ я разтурватъ, като немилостиво прокуждатъ легионеритѣ прѣзъ септември сѣщата година; изгонватъ и българитѣ изъ училищата си²⁾. Скоро бива прокуденъ и Раковски. А на слѣдната година (29 май 1868), слѣдъ убийството на Михаила, Л. Каравеловъ се вижда принуденъ да избѣга въ Австрия³⁾.

Споредъ нашиятъ в. „Народность“, всички отстъпки на Сърбия, направени отъ Високата порта, сж били слѣдствие на единъ договоръ между тѣхъ, сключенъ съ знанието на Австрия и на други западни сили, при условието, че българското правителство ще гарантира спокойствието на Турция отъ страна на българския народъ⁴⁾. Самиятъ този договоръ — макаръ за сключването му да нѣма неоспорими данни, но трѣбва да се прѣдполага отъ цѣлия ходъ на сръбската политика, особено прѣзъ врѣмето на Михаила — е единъ извънредно голѣмъ успѣхъ за сърбитѣ, не толкова по отношение стабилизирането на тѣхната държавна независимостъ, колкото по отношение домогванията имъ къмъ западнитѣ български прѣдѣли на турското царство. Съ него едва ли не се признава на Сърбия правото не само да брани своята сюзеренка отъ евентуални размирици, които българитѣ биха прѣдизвикали, но се подчертава и авторитета ѝ надъ тѣхъ, което е равносилно съ правото на покровителство.

¹⁾ Карапетровъ, стр. 293—296.

²⁾ Д. Мишевъ, стр. 398.

³⁾ Карапетровъ, стр. 296—300.

⁴⁾ Братството на Сърбитѣ съ Българитѣ. Народность, г. I, бр. 34, стр. 133 отъ 7 юли 1868 г.